

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 112/2024-22

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Kristínou Mitrovou Polkovou, advokátkou, Na Priekope 174/13, Žilina, proti postupu a oznámeniu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 21861/2022/61/620 zo 14. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 16. mája 2023, doplnenou podaniami doručenými ústavnému súdu 21. júna 2023, 22. novembra 2023 a 14. decembra 2023, domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práv zaručených čl. 6 ods. 1, čl. 6 ods. 3 písm. b) a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a oznámením orgánu verejnej moci označeným v záhlaví tohto uznesenia. Takisto ústavný súd žiada o jeho zrušenie a vrátenie veci označenému orgánu verejnej moci na nové konanie a tiež o priznanie náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Špecializovaný trestný súd rozsudkom sp. zn. 13T/2/2021 z 3. marca 2021 (ďalej len „prvostupňový rozsudok“) schválil a potvrdil dohodu o vine a treste uzavretú medzi Úradom špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky a sťažovateľom, na základe čoho bol sťažovateľ uznaný vinným zo spáchania pokračovacieho zločinu prijímania úplatku. Sťažovateľ napadol prvostupňový rozsudok dovolaním, a to na základe dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 4Tdo 66/2022 zo 7. februára 2023 (ďalej len „dovolacie rozhodnutie“) dovolanie podľa § 382 písm. b) Trestného poriadku odmietol ako podané

neoprávnenou osobou. Sťažovateľ takisto adresoval podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku podnet na podanie dovolania proti uvedenému rozsudku ministrovi spravodlivosti, ktorý oznámením ministerstva spravodlivosti č. 21861/2022/61/620 zo 14. marca 2023 (ďalej len „namietané oznámenie“) sťažovateľa vyrozumel, že jeho podanie neobsahuje námietky, ktoré by napĺňali dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, preto vo veci dovolanie podávať nebude a podnet sťažovateľa odkladá.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ formuluje tvrdenie, že ministerstvo spravodlivosti, ktoré nevyhovelo jeho podnetu na podanie dovolania, takto postupovalo bez toho, aby si vyžiadalo a oboznámilo sa v označenej trestnej veci so spisovým materiálom. Je tak toho názoru, že záver ministerstva spravodlivosti o nenaplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku nemá objektívny a spravodlivý podklad. Namieta, že v namietanom oznámení prezentované úvahy týkajúce sa „zásady práva na obhajobu“ sú prekonané judikatúrou ústavného súdu, ktorá ju poníma v širšom koncepte práva na spravodlivý proces zahŕňajúceho garanciu riadneho odôvodnenia rozhodnutia. V nadväznosti na to prezentuje podrobné tvrdenia týkajúce sa okolností uzavretia dohody o vine a treste vo svojej trestnej veci, keď podľa svojho vyjadrenia túto dohodu v skutočnosti neuzavrel dobrovoľne, ale pod vplyvom psychického nátlaku. Je toho názoru, že namietané oznámenie ministerstva spravodlivosti neobsahuje relevantnú skutkovú a právnu argumentáciu vyplývajúcu z náležitého oboznámenia sa s obsahom trestného spisu, ktorá by zároveň rešpektovala aktuálnu judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa garancií spravodlivého procesu, práva na obhajobu a práva na opravný prostriedok v prípade existencie závažných procesných a hmotnoprávných pochybení orgánov činných v trestnom konaní a konajúceho súdu.

4. Sťažovateľ v postupe ministra spravodlivosti, ktorý jeho podnetu na podanie dovolania nevyhovelo, vidí porušenie všetkých jeho označených práv.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Podstatou argumentácie ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa o porušení jeho práv v dôsledku postupu ministra spravodlivosti, ktorým nevyhovelo jeho podnetu na podanie dovolania s odôvodnením, že jeho podnet neobsahuje námietky reálne subsumovateľné pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

6. Ústavný súd v rámci svojej judikatúry opakovane uviedol, že podnet na podanie dovolania podľa § 369 ods. 1 Trestného poriadku nie je riadnym ani mimoriadnym opravným prostriedkom a z hľadiska trestného procesného práva ho možno považovať iba za informáciu ministrovi spravodlivosti ako oprávnenému na jeho podanie, ktorá bez ďalšieho nezakladá zákonom ustanovené právne dôsledky. Ustanovenie § 369 ods. 1 Trestného poriadku neukladá povinnosť vyhovieť podnetu. Je na úvahe ministra spravodlivosti posúdiť a rozhodnúť, či podá, alebo nepodá dovolanie (táto úvaha je vylúčená iba v prípade, ak zistí, že zákonné podmienky na podanie dovolania sú splnené). Oprávnenie na podanie podnetu na podanie dovolania nemôže mať

preto charakter práva, ktorému je poskytovaná ústavnoprávna ochrana (m. m. III. ÚS 435/2010, IV. ÚS 471/2011). Pokiaľ ide o rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 220/2011 zo 6. marca 2012, na ktoré sťažovateľ v jednom z doplnení svojej ústavnej sťažnosti poukazuje, ústavný súd konštatuje, že išlo o ojedinelé vybočenie z konštantnej judikatúry ústavného súdu, ktorého relevanciu nasledujúca rozhodovacia činnosť ústavného súdu nepotvrdila, práve naopak, zotrvala na svojom predchádzajúcom stanovisku (pozri napr. II. ÚS 438/2018, II. ÚS 493/2016, I. ÚS 585/2012, II. ÚS 268/2012).

7. Vzhľadom na uvedené čiastkové závery ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

8. Ústavný súd nad rámec poukazuje na obsah svojho predchádzajúceho rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 555/2023 z 28. novembra 2023, ktorým odmietol ako oneskorene podanú ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti týkajúcej sa prvostupňovému rozsudku Špecializovaného trestného súdu a v ktorom zároveň akceptoval ako ústavne súladnú a konformnú s dohovorom argumentáciu dovolacieho rozhodnutia najvyššieho súdu o nemožnosti odsúdeného sťažovateľa napadnúť prvostupňový rozsudok o schválení dohody o vine a treste dovolaním. V tomto kontexte sťažovateľovi objasnil, že vzhľadom na uvedenú okolnosť, a to nemožnosť napadnúť prvostupňový rozsudok dovolaním a ani odvolaním s odkazom na § 334 ods. 4 Trestného poriadku, mohol sťažovateľ účinne svoje námietky o porušení svojich práv uplatniť ústavnou sťažnosťou smerujúcou priamo proti prvostupňovému rozsudku Špecializovaného trestného súdu. V uvedenom rozhodnutí sťažovateľovi vysvetlil, že ako osoba odsúdená na základe rozsudku o schválení dohody o vine a treste mal možnosť brániť svoje označené práva pred nezávislým a nestranným súdom, ktorým bol ústavný súd, avšak na základe ústavnej sťažnosti podanej včas, v rámci dvojmesačnej lehoty podľa § 124 zákona o ústavnom súde počítanej od doručenia prvostupňového rozsudku Špecializovaného trestného súdu.

9. Ústavný súd vzhľadom na všetky svoje závery rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. marca 2024

Peter Molnár
predseda senátu